

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

ΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Τὴν πρώτην, εἶχε διέλθει τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐνεδρεύουσα τὴν Ρολάνδην εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Ροσσεβῶ. Εἶχεν ἴδει τὸν μπάρμπα Τρέγκ εἰσερχόμενον εἰς τὸν πύργον μετὰ τὴν φυσιογνωμίαν τεθλιμμένην καὶ τὴν κεφαλὴν κεκυφίαν. Ἐτραπὴ εἰς φυγὴν τότε, λέγουσα:

— Ἐὰν ἐπαναγάγῃ τὸν Ἐκτορα, τὴν συγχωρῶ!... Ἐὰν δὲν τὸν ἐπαναγάγῃ, ὁ θεὸς νὰ ἐλεήσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην!...

Εἶχεν ἀναμείνει τὴν ἐπάνοδον τοῦ Τρέγκ. Ἐπανάηρθετο μόνος!... Εἶχεν ἀναμείνει ἐπὶ τινὰς ὥρας. Μάτην! Ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης του...

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ἀφίνουσα τὸν ἐξώστην καὶ κλείουσα τὸ παράθυρον, τίποτε δὲν θὰ μὲ συγκρατήσῃ πλέον... Δὲν ἀφήνει τὸν Ἐκτορα νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸς με... Θὰ μεταβῶ λοιπὸν πρὸς αὐτήν... Ἡ καλλονὴ τῆς ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ὀλεθρία... Ἡ καλοήγητος ἔφερον εἰς παραφροσύνην τὸν σύζυγόν μου...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Θὰ καταστρέψω τὴν καλλονὴν τῆς... Ὁ θεὸς νὰ τὴν προφυλάττῃ!...

Ἐκαλύφθη διὰ τοῦ μανδύου τὸν ὅποιον ἔφερε τὴν νύκτα· ἤνοιξε τὴν κρυφίαν θυρίδα τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ εὐκτήριον, ἐξῆλθε δι' αὐτῆς, καὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς κλίμακος, ἥτις ἐκ τοῦ εὐκτηρίου ἦγεν ἐξω τοῦ πύργου, κατῆλθε μετὰ προφυλάξεως, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, χωρὶς παρ' οὐδενὸς νὰ ἐνονηθῇ. Ἀπαξ γενομένη ἄφαντος μεταξὺ τῶν δένδρων, μετὰ βῆμα γοργὸν ἐβάδισε πρὸς τὸ Ροσσεβῶ.

Ἀφίκετο μέχρι τοῦ δασυλλίου, τὸ ὅποιον ὑπῆρχε πρὸς τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου. Εἰσέδυσεν ἐντὸς τῶν στενοτάτων διόδων, ἐνθα οἱ κλάδοι τῶν δένδρων συνεπλέκοντο. Τοῦ δάσους ὄντος πυκνοτάτου, ἠδυνήθη εὐκολώτατα νὰ κρυβῇ. Ἐὰν ἡ Ρολάνδη ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τῆς, θὰ ἦτο χαμένη· θὰ ἤρχετο ὅμως; Πρὸς τίνα σκοπὸν τάχα νὰ ἐξέλθῃ; Ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ δυνατὰ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ψεκάδες βροχῆς ἐπιπτον, καὶ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ. Βεβαίως, ἡ Ρολάνδη δὲν θὰ ἐξήρχετο.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, τόσον τὸ καλλίτερον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Γενεβιέση. Ἄλλ' ἐὰν ἔλθῃ, σημαίνει, ὅτι ὁ θεὸς θέλει τὴν τιμωρίαν τῆς!

Ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἦτο κεκρυμμένη, ἐφαίνετο ἡ κρεμαστὴ γέφυρα ἢ ἐπὶ τῆς τάφρου, κατόπιν ὁ κῆπος καὶ ἡ πρόσοψις τῆς κατοικίας. Ἡ Γενεβιέση δὲν ἔχανεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν πρόσοψιν ταύτην.

Κατὰ τινὰ τῶν βραχειῶν στιγμῶν, καθ' ἃς ἡ ἰδιοτροπία τοῦ ἀνέμου ἀνοίγει μετὰ τινὰ διαστήματα ἐν τῷ οὐρανῷ, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ ἥλιος ποσπαθεῖ νὰ δειχθῇ, ἡ πύλη τῆς κατοικίας ἠνοιχθη καὶ ἡ Ρολάνδη ἐφάνη. Ἐκαμὲ βήματα πρὸς τὸ δασυλλίον, μέγας δὲ τις κύων κυνηγετικὸς ἠγαλοῦθησεν αὐτὴν δι' ἀλμάτων, καὶ αἶφνης, διῆλθε τὴν κρεμαστὴν γέφυραν, καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος μετὰ ταχύτητα βέλους.

— Μὰκ, ἐκραξεν ἡ Ρολάνδη, Μὰκ!... Ἐλα ἐδῶ!...

Ἄλλ' ὁ Μὰκ δὲν ἤκουεν. Ἐτρεχεν, ὡς ἐὰν εἶχε μυρισθῇ κανένα λαγῶν. Ἔστη ὅμως πρὸ τῆς ἀναδενδράδος, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ἡ Γενεβιέση.

Ὁ κύων ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ... Εἶχε τὴν συνείδησιν ἀπειλουμένου κινδύνου... Ἐξῆς μετὰ μακίας τὸ ἔδαφος, χωρὶς νὰ κινήθῃ.

— ὦ! τὸ τρελλὸν ζῶον! ἐψιθύρῃσεν ἡ κυρία δὲ Σιαντεραῖν· θὰ εἶδε κανένα γάτον ἀναμφιβόλως, καὶ

δὲν θὰ ἐπανέλθῃ, ἐὰν ἐγὼ δὲν ὑπάγω νὰ τὸ ζητήσω.

Διεσκέλισε τὴν γέφυραν, καὶ διήλθε τὴν ἀτραπὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ δάσος.

Ἡ Γενεβιέβη, ἥτις τὴν παρεστῆρει μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, φρίττουσα, ἀπονενομημένη, ἡ Γενεβιέβη, ἥτις ἠσθάνετο ἑαυτὴν θνήσκουσαν, ἐψιθύριζεν :

— Ὁ θεὸς ὁ ἴδιος τὴν κατεδίκασε!...

Ἡ κυρία δὲ Σιαντεραιν εὐρίσκετο ὀλίγα μόνον βήματα μακρὰν. Ἡ Γενεβιέβη ἦτο περιμαζευμένη κάτωθεν τῶν δένδρων. Ἡ Ρολάνδη δὲν ἤδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ, καθότι, τὸ χρῶμα τοῦ μανθίου συνεχέετο μὲ τὸ πράσινον φύλλωμα τῶν πυκνοτάτων κλάδων. Ἐκραξεν ἐκ νέου.

— Μάκ! θὰ σιωπήσῃς λοιπόν... Μάκ! ἐδῶ!...

Ὁ κύων δὲν ἐνόει. Ἡ Γενεβιέβη δὲν εἶχεν, εἰμὴ νὰ κάμῃ ἐν κίνημα, καὶ θὰ εὐρίσκετο ἀπέναντι τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς· ἐφοβείτο ὅμως. Ἐὰν δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἡμιεκλιμένη ἐπὶ τῶν ὑγρῶν φύλλων καὶ χόρτων, θὰ ἐπιπτε, διότι ἔτρεμεν ὅλη, ὡσεὶ κατεχομένη ἐκ φρικιάσεως.

— Δὲν θὰ τολμήσω! Εἶνε μέγα ἐγκλημα τοῦτο! Δὲν θὰ τολμήσω!

Πάραυτα, ἐν τῶν παραθύρων ἠνεψήθη ἐπὶ τῆς προσόψεως, καὶ μία φωνή, ἥτις ἔκαμε τὴν Γενεβιέβην νὰ αἰσθανθῇ λύσσαν, μία φωνὴ γνωστὴ, τόσον ἀγαπωμένη ἄλλοτε, ἀντήχησεν ἐν τῇ βαθεῖα σιγῇ τοῦ μέρους τούτου τῆς ἐξοχῆς :

— Λοιπὸν Μάκ! Θέλεις νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν δέσποινάν σου ;

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μοντβριάν. Ἐν Ροσσεβῶ ἦτο ἐλεύθερος, ὡς καὶ ἐν τῷ οἴκῳ του, εἰς οὐδὲν λογιζόμενος τὸ σκάνδαλον, μῆτε τὴν θλίψιν τῆς γυναικός του, ζῶν κατὰ τὰς ὁρμὰς τοῦ ἔρωτός του, ὡς παρὰφρων, ὡς μεθυσμένος. Ἦτο ὁ Μοντβριάν. Ἡ Γενεβιέβη ἀφῆκε βαθὴν στεναγμόν. Ἐστοχάζετο, ὅτι ἀρκετὰ ἀπέφερον ἤδη· δὲν τῇ ἔμενε πλέον θέσις διὰ νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἄλλα. Ἐν τούτοις, ἡ φωνὴ αὕτη εἰσέδυσεν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας της, καὶ ἤνοιξεν ἐν αὐτῇ πληγὴν βαθυτέραν τῶν προγενεστέρων.

— Ἀκούεις, Μάκ ; θὰ δαρῆς! ἔλεγεν ἡ Ρολάνδη.

— Ἡ ἀθλία! ἡ ἀθλία, ἐψιθύρισεν ἡ Γενεβιέβη, δὲν ἐντρέπεται!!

Ἠγέρθη τὴν φορὰν ταύτην, διότι ἡ ὀργὴ της ὑπῆρξεν ἰσχυροτέρα τοῦ φόβου της· εἰς μίαν στιγμὴν παρεστάθησαν εἰς τὴν φαντασίαν της διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμάτων ὅλα τὰ βάσανά της. Ἐκραύγασε μεγαλοφώνως, ὡς εἶχεν ἄλλοτε κραυγᾶσαι ἀφώνως ἐν τῇ Πηγῇ τῆς Θεόλης, βλέπουσα τὸν σύζυγόν της περιποιοῦμενον τὴν Ρολάνδην :

— Καὶ ἐγὼ! Ποία εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ ;

Ἡ κυρία δὲ Σιαντεραιν τὴν ἤκουσεν. Ἐσχε κίνημα φρίκης.

— Ἄλλ' εἶνε κάποιος ἐδῶ... Ἐμπρὸς, Μάκ, ἐφώρμησον! εἶπεν.

Ἡ Γενεβιέβη ἐρρίφθη κατὰ τῆς μισητῆς ἀντιζήλου της, ἐνῶ ὁ κύων ἐδάκνε τὰς ποδιάς αὐτῆς. Ἐλαβε τὴν Ρολάνδην ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ μὲ τό-

νον φωνῆς παράξενον, ἠλλοιωμένον, σχεδὸν ἀνδρικόν, εἶπε :

— Καὶ ἐν τούτοις, σὲ εἶχον προειδοποιήσει, σοὶ εἶχον εἶπει νὰ προφυλαχθῆς!...

Ἡ Ρολάνδη προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῆ, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀδύνατος ὡς παιδίον, παραλελυμένη ἐκ τοῦ φόβου.

Καὶ ἡ Γενεβιέβη :

— Δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς! Τὴν καλλονὴν σου μόνον τιμωρῶ.

Καὶ τῇ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, ὅπερ ἦτο ἀχώριστον ἀπ' αὐτῆς ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὸ ὑγρὸν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ρολάνδης, καὶ διεδόθη εἰς τὰς παρειὰς καὶ εἰς τὰ ὄτα της, κατακαίον αὐτὴν δεινῶς. Ἡ κυρία δὲ Σιαντεραιν ἀφῆκε κραυγὴν φρικώδη, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλὴν της, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ εἶτα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Βοήθειαν! Εἶνε φρικῶδες! Φόνευσόν με... Τελειώσέ με!...

Ὁ Μάκ ἀφῆκε τὰς ποδιάς τῆς Γενεβιέβης. Αἱ ὀξείαι κραυγαὶ τὸν ἐτάραξαν. Ἐν Ροσσεβῶ ὁ Ἐκτωρ ἐμάντευσε τὰ πάντα καὶ προσέδραμε μετὰ τῶν ὑπηρέτων. Ἀνεγνώρισε τὴν γυναῖκά του· εἶχε ἴδει τὸ κίνημα τῆς χειρὸς της, καὶ εἶχεν ἐννοήσει. Οἱ ὑπηρέται ἀνήγειρον τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραιν, ἥτις ἐσφάδαζεν. Ὁ Ἐκτωρ ὤρμησε πρὸς τὴν Γενεβιέβην :

— Τί ἐπραξες ; τῇ εἶπε.

— Σοὶ τὸ εἶχον γράψαι, καθ' ἣν ἐποχὴν προσηχόμεν καθ' ἐκάστην εἰς τὸ εὐκτήριον : « Δὲν θὰ ἔχω τὴν ἐγκαρτέρησιν τῆς Καρλόττας δ' Ἀλβρέτ ». Ἐξεδικήθην. Τώρα κάμε με ὅτι θέλῃς!

Εἶχε πέσει εἰς τὰ γόνατα, ὅλα τὰ νεῦρά της εἶχον χαλαρωθῆ. Τὸ θάρρος της εἶχεν ἐπαρκέσει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἤδη εἶχεν ἐκλείψει. Ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀδύνατον, ἐπιθάνατον.

Καὶ ὁ Ἐκτωρ, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἧς εἶχε διαταράξει τὴν καρδίαν, καὶ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ μὲ τὸ παραμεμορφωμένον πρόσωπον, δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Ἐπανελάμβανε μηχανικῶς :

— Ἀθλία!... ἀθλία!... ὅποια σκληρότης!... Εἶνε φρικτόν...

Οἱ ὑπηρέται μετέφερον τὴν Ρολάνδην, ἥτις, ματωμένη ἐκ τῶν πόνων, ἐσφάδαζεν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν, πληροῦσα τὸν ἀέρα διὰ τῶν γοερῶν κραυγῶν της. Ὁ Ἐκτωρ δὲν τὴν εἶχεν ἀκολουθήσει.

— Φύγε, Γενεβιέβη, φύγε, διέπραξες μέγα ἐγκλημα, μὴ μένεις εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Δὲν θὰ φύγω· ἐξεδικήθην, ἦτο δικαίωμά μου.

— Ἄλλ' αὔριον, ἀπόψε ἴσως, θὰ σὲ φυλακίσουν... θὰ ἀτιμασθῆς... Σκέψου τὰ τέκνα σου... Ἐγένετο ἤδη ἀρκετὸν σκάνδαλον.

— Τώρα τὸ σκέπτεσαι... Εἶνε ἀργὰ πλέον.

— Ἄλλὰ, δυστυχισμένη, πρόκειται περὶ τῆς παραπομπῆς σου εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον!

— Ὀλίγον μὲ μέλλει. Εἶμαι ἐτοίμη εἰς πάντα.

— Μὴ μένης ἐδῶ.

— Μάλιστα, θὰ ἀπέλθω, καὶ θὰ μεταβῶ ὅπως

παραδοθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Δὲν θὰ περιμείνω νὰ ἔλθωσι νὰ μὲ ζητήσωσι.

Ἦγέρθη κοπιωδῶς, καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ μέσου τοῦ δάσους. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἴστατο, καὶ κλονιζομένη, ἐστηρίζετο ἐπὶ τινος δένδρου. Μετ'ὀλίγον ἐγένετο ἄφαντος. Ὁ Μοντβριὰν ἔμεινε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ὁ τρόμος, ὁ οἶκτος, καὶ ἡ φρίκη κατεῖχον τὴν ψυχὴν του.

Ἔβλεπεν, ὅτι ὁ βίος του κατέρρεεν εἰς ἐρείπια, ἐξ αἰτίας σφάλματος ἰδικοῦ του. Καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς συνειδήσεώς του ἐξήρχετο μία φωνή, ἣτις τῷ ἔλεγε: «Σὺ εἶσαι ὁ ἔνοχος».

— Εἰς τί ὠφέλησα; ἐσκέπτετο.

Καὶ ἔκφρασις ἀπογοητεύσεως ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη του. Περιεφρόνει ἑαυτὸν.

— Ἐμὲ ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ, ἐμὲ ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ, ὅχι ἐκείνην... ἐξ ἐμοῦ προέρχεται τὸ κακόν.

Με βήματα βραδέα ἐπέστρεψεν εἰς Ροσσεβώ. Εἰς ὑπηρετὴς εἶχεν ἀπέλθει πρὸς ζήτησιν ἰατροῦ. Ἡ Ρολάνδη ὑφίστατο πόνους τῆς κολάσεως. Περιετύλιξαν τὸ πρόσωπόν της μὲ πανία ἐμβεβαπτισμένα εἰς ἔλαιον. Τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ὠμίλησεν ἡ Ρολάνδη τὸν ἀνεγνώρισε.

— Φύγε, τῷ εἶπε· δὲν θέλω πλέον νὰ σὲ ἐπανίδω... Φύγε μακρὰν ἐμοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔξαισις ἐδιπλασίαζε τοὺς πόνους της, ὁ Ἐκτωρ ἀπεσύρθη, καὶ κατέλιπε τὸν πύργον. Ἐπλανήθη ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς ἄνευ μακδύου, ἄνευ πύλου, φερόμενος ὡς παράφρων ἢ μέθυσος. Καὶ δὲν ἐσκέπτετο τὸ θῦμα, ἐκείνην ἣτις ἐσπαράσσετο ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἀλλ' ἐσκέπτετο τὴν νεάνίδα τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη, τὴν τὸσον γλυκεῖαν ἄλλοτε, τὸσον πιστὴν, τὸσον εὐτυχῆ καὶ ἐρωτευμένην, ἣν τινα ἡ προσβλητικὴ καὶ κτηνώδης ἐγκατάλειψίς του εἶχε καταστήσει ἐγκληματίαν. Δὲν ἔβλεπε τὴν ἀγέρωχον μορφήν τῆς Ρολάνδης, ἀλλὰ τὸ λεπτοφυὲς πρόσωπον τῆς Γενεβιέθης. Ὅποیان βάσανον θὰ ὑπέστη, ὁποῖον μαρτύριον θὰ ὑπέμεινε ἐπὶ ἡμέρας, μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον δρᾶμα; . . .

.....

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὁ Τουρζῆς ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Δικαιοσύνης. Δὲν εἰργάζετο· κατεῖχετο ὑπὸ ἀπαισίων προαισθημάτων.

— Ὡ, εἶθε νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε· εἶθε νὰ ἐφοβήθῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν... Εἶθε νὰ μὴ διέλαθε τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ πατρός της, ἐψιθύριζε.

Περιείρχετο ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἔβλεπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, μήπως ἔρχεται. Αἶφνης, πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου σταματᾷ μία γυνή. Δὲν κατορθοῖ νὰ διακρίνῃ τὴν μορφήν της· εἶνε τετυλιγμένη μέγαν μακδύαν κρύπτοντα τὸ παράστημά της. Ἀνέρχεται τὰς κλίμακας, δὲν συναντᾷ κανένα· ὁ κλητὴρ εἶνε ἔτοιμος νὰ τὴν ἀποπέμψῃ. Αὕτη ἐπιμένει.

Κτυπῶσι τὴν θύραν τοῦ γραφείου του.

— Εἰσέλθετε, λέγει, χωρὶς νὰ παύσῃ παρατηρῶν πρὸς τὰ ἔξω.

Ἦτο ὁ κλητὴρ· εἰσέρχεται δειλῶς.

— Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τοῦ κ. δικαστοῦ ἐὰν

τὸν ἐνοχλήσω πρὸς στιγμὴν. Ἦξέρω, ὅτι ὁ κ. δικαστὴς δὲν δέχεται πλέον, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη. Ἡ κυρία αὕτη ἐπιμένει τόσον...

— Ὅποία κυρία;

— Ἐκείνη ἣτις εἶνε κάτω, καὶ ἀναμένει ἵνα ὁ κ. δικαστὴς εὐαρεστηθῇ νὰ τὴν δεχθῇ.

— Ποία εἶνε; Τί θέλει;

— Τῆ ἡρώτησα τοῦτο πολλάκις, μετ' ἐπιμονῆς.

— Λοιπὸν;

— Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ ἐξηγηθῇ, εἶπέ την νὰ παρυσιασθῇ αὐριον τὸ πρωτὴ τὴν δεκάτην ὥραν. Ἀπόψε εἶμαι ἀπασχολημένος.

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐπὶ τοῦ κατοφλίου ἐσταμάτησε, καὶ ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως. Ὁ λαμπτήρ ἐφώτιζεν ἀσθενῶς τὸν διάδρομον, ἐνθα ἴστατο ὀρθία γυνὴ ἐνδεδυμένη μαῦρα, πρὸ τῆς ἀνοικτῆς θύρας. Αἰφνιδίως ὁ Τουρζῆς ἀνυψοῖ τὴν φλόγα τοῦ λαμπτήρος, καὶ διευθύνει τὸ φῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός. Καὶ τότε, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ ἀπελπισμοῦ.

— Γενεβιέθῃ, Γενεβιέθῃ.

Ἐκείνη εἰσῆλθε, καὶ εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου. Ὁ κλητὴρ ἀπεσύρθη, ἔμειναν μόνοι οἱ δύο, ὁ Τουρζῆς καὶ αὕτη. Ὁ δικαστὴς κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, καὶ με τοὺς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ με τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, προσεπάθει νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ. Ἐπεκαλέσθη ὄλον του τὸ θάρρος. Τί ἔμελλεν ἀρὰ γε νὰ μᾶθῃ; Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν παρατηρήσῃ. Ἡ Γενεβιέθῃ εἰσῆγα· με τὰς χεῖρας κρεμαμένας, με τὴν κάμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐπτοημένη, εἶχε τὸ ἦθος ἐπαίτιδος. Τὰ χεῖλη της, πλατέως ἠνεφωγμένα, μετὰ δυσκολίας ἀφῆνον τὴν ἀναπνοήν της νὰ ἐξέρχεται· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἐρυθροὶ καὶ ξηροὶ.

— Εἶμαι ἐγὼ, εἶπε... Στοιχηματίζω ὅτι με περιμείνατε· δὲν ἔχει οὕτω;

— Ὅχι. Εἰς τοιαύτην ὥραν; Καὶ ἔπειτα, διατί θὰ σὰς ἀνέμενον;

Ἦγέρθη καὶ τῆ προσήνεγκε κάθισμα. Ἄλλ' ἐκείνη ἔσεισε τὴν κεφαλὴν λέγουσα:

— Δὲν ἤλθον νὰ ἴδω τὸν κ. Τουρζῆ, ἀλλὰ τὸν δικαστὴν.

— Καὶ τί ἔχετε νὰ κάμητε με τὸν δικαστὴν; ἠρώτησεν ἐκεῖνος με ἀσθενῆ φωνήν.

— Ἐρχομαι νὰ κατηγορήσω ἑμαυτὴν δι' ἐν ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον διέπραξα.

— Ἐγκλημα.

— Μάλιστα, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖσθε τόσον, τὸ ὁποῖον προσεπαθήσατε νὰ ἐμποδίσθητε, ἐνθυμεῖσθε; Μήπως ἔχετε τόσον βραχεῖαν μνήμην;

Καὶ ἐγέλασε γέλωτα σπαρακτικόν.

— Γενεβιέθῃ, μήπως δὲν εἶνε ἀληθές; Μήπως με βασανίζετε χάριν δικασκεδάσεως... Αὕτη εἶνε δοκιμασία, εἰς ἣν ὑποβάλλετε τὸν νοῦν μου, τὴν καρδίαν μου;... Γενεβιέθῃ, αὕτη ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος τούτου, τόσον φρικώδης εἶνε, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ τὴν ἀποφασίσθητε. Εἰς στιγμὴν πα-

ραφροσύνης, μάλιστα, ἀλλ' ἡ παραφροσύνη δὲν διαρκεῖ... Τὸ λογικὸν ὑπερισχύει... Γενεθιέβη, εἶπέ μοι, ἐξ οἴκτου, μήπως δὲν εἶνε ἀληθές;

— Σὰς ὀμνῶ, ὅτι μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας ταύτης, ἔρριψα θεϊκὸν ὄξυ — ἐκ τοῦ προχθесינוῦ φιαλιδίου, τὸ ὁποῖον ἤξεύρετε — ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραιν. Ἴσως μάλιστα καὶ ν' ἀπέθανεν ἕως τώρα, μὲν ὅτι ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν φονεύσω... Δὲν μετανῶ διὰ τίποτε... Ἐρχομαι ὅπως μὲ δικάσωσιν.

— Γενεθιέβη, ψύδασθε... Γενεθιέβη εἶνε φρικῶδες ὅ,τι λέγετε.

— Σπεύσατε, παρακαλῶ, νὰ διατάξητε νὰ μὲ φυλακίσωσι... Πίπτω ἐκ τοῦ καμάτου, ἀποθνήσκω ἐκ νυσταγμοῦ... Ἐχω τόσας ἡμέρας ὅπου κλαίω καὶ μισῶ, τόσας νύκτας καθ' ἃς δὲν κοιμοῦμαι... Ἦδη, δὲν ἔχω πλέον ὄρεξιν νὰ κλαύσω, δὲν μισῶ πλέον κανένα, οὐδ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν... Καὶ ἐπεθύμουν νὰ κοιμηθῶ, ν' ἀναπαυθῶ... νὰ κοιμηθῶ, κύριε Τουρζῆ... Ἐπεθύμουν πολὺ....

Καὶ κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τῆς ἔδρας τὴν ὁποίαν εἶχε προσεγγίσει· καὶ ἐπειδὴ ἐκλονεῖτο καὶ ἐμελλε νὰ πέσῃ, ὁ Τουρζῆς ὤρμησεν ὅπως τὴν ὑποστηρίξῃ. Ἐύρεθῃ οὕτως, εἰς τὰ γόνατα. Ἡ Γενεθιέβη ἐσθῆριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου, καὶ ἐψιθύρισε λίαν χαμηλοφώνως:

— ὦ, κύριε Τουρζῆ.

Καὶ ἐκεῖνος, ὅλος τεταραγμένος ἐκ τῆς φρίκης τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐκ τοῦ βαθέος ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς τὸ ἀτυχές τοῦτο πλᾶσμα:

— Δυστυχῆς, τί ἔπραξες; τῆ εἶπε.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἡ Γενεθιέβη τὰ παρέτήρησεν. Ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν τῆς καὶ ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του, ἅτινα ἔρρεον μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του ὅπως μὴ φανῇ κλαίων.

— Σὰς προξενῶ θλίψιν, τῷ εἶπεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ἐπάρχουσι τρία πράγματα, χαρακτηριστικὰ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, ἅτινα εἴλωσαν πάντοτε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν μου καὶ τὸ διαφέρων.

Ἐπεθύμουν δὲ νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν μετὰ τῶν ἀναγνώστριων τῆς «Φιλολογικῆς Ἀκροπόλεως», διότι, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, καὶ αὐταὶ ἐνδιαφέρονται διὰ δύο τοῦλάχιστον τῶν πραγμάτων τούτων.

Ἰδοῦ, ἐν ὀλίγοις, περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐν τῇ ἀτελειότητι ποικιλία τῶν παντοειδῶν μυθιστορημάτων, ἅτινα πανταχόθεν βρυάξουσι, ἔλαθεν ἤδη σπουδαίαν θέσιν τὸ μυθιστόρημα δι' ἐπιφυλλίδος, καὶ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ὁ ἀναγνώστης καὶ ἡ ἀναγνώστρια ἐπιφυλλίδων.

Ὁ ἀναγνώστης καὶ ἡ ἀναγνώστρια ἐπιφυλλίδων, εἰσὶ δύο τύποι ἄξιοι εὐρείας καὶ προσεκτικῆς μελέ-

της, δυναμένης ν' ἀποβῇ περιέργος καὶ λίαν διαφέρουσα.

Αἱ γυναῖκες ἰδίως, ἀφιεροῦνται εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ εἶδους τούτου τῆς φιλῆς φιλολογίας, τῆς διηρημένης εἰς καθημερινὰ καταπότια.

Διὰ τῆς πρὸς τὰς ἐπιφυλλίδας ἀγάπης αὐτῶν, αἱ γυναῖκες συνετέλεσαν εἰς τὴν τύχην πλείστων ἐφημερίδων.

Ἐπιτραπήτω μοι μίαν παρατήρησιν.

Τὸ δι' ἐπιφυλλίδος μυθιστόρημα ἀπαιτεῖ, φυσικῶς, ἰδιαίτερά τινὰ πλεονεκτήματα. Ἡ πλοκὴ του δὲν ἀπαιτεῖ τὰς λεπτότητας, τὰς χάριτας, τὰς κομψότητας τῶν ψυχολογικῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε καθαρὰ ἔργα τέχνης.

Πρέπει νὰ κεντήσῃ τακτικῶς τὸ διαφέρων, καὶ, μάλιστα, ν' αὐξήσῃ αὐτὸ πάντοτε περισσότερον — πᾶσα δὲ ἐπιφυλλίς ὀφείλει νὰ τελειώσῃ εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀφήσῃ ἐκκρεμῆ καὶ ζῶσαν τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου.

Αἱ ἀνάγκαι αὗται, αἵτινες εἶνε ἀπαραίτητοι καὶ ἐπιβλητικαί, ἐνεργοῦσιν εἰς τρόπον, ὥστε τὸ δι' ἐπιφυλλίδος μυθιστόρημα ἀποβαίνει πάντοτε ἔργον ἀτελές καὶ βεβιασμένον, ὀνθλήμα τι χυδαῖον, πλήρες ἀσυναρτησιῶν καὶ ἐλλείψεων.

Τοῦτο ὅμως δὲν πειράζει! Ἄρκει τὸ διαφέρων νὰ τηρηθῇ πάντοτε ζωηρὸν καὶ διαρκές, ἢ δρᾷσις νὰ ἦ πάντοτε ἐνδιαφέρουσα, τὰ μεγάλα γεγονότα νὰ διαδέχωνται ἄλληλα ἀνευ διακοπῆς καὶ νὰ προετοιμασθῶσιν ἐπιτηδεῖς. Ἰδοῦ τὸ μυστικόν.

Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ ἀπληστία, μεθ' ἧς αἱ γυναῖκες ρίπτονται ἐπὶ τῶν δι' ἐπιφυλλίδος μυθιστορημάτων. Εἶνε εἶδος τι ἀνεξηγήτου, κολλητικῆς σχεδὸν νόσου.

Γνωρίζω κυρίας ἀναγιγνωσκούσας ταῦτοχρόνως ἐξ καὶ ἐπταὶ ἐπιφυλλίδας... Καὶ δὲν συγγέονται... Ἐν τῷ νῷ των δέον νὰ συμβῶσι δυσχερέσταται μνημοτεχνικαὶ πράξεις, ἵνα ἐνθυμηθῶσι πάσας τὰς διαφόρους πλοκάς, τὰ πολυάριθμα πρόσωπα, καὶ τὰ προηγούμενα ἐκάστου μυθιστορήματος...

Καὶ ὅμως, τὰ ἐνθυμῶνται θαυμασιῶς... Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι προσδένουσι διὰ νήματος τὸ τέλος ἐκάστης ἐπιφυλλίδος εἰς τὸ ἀνάλογον κυττᾶριον τῆς μνήμης των. Τὴν ἐπισῶσαν λύουσι τὸ νῆμα... τὸ κυττᾶριον ἀνοίγεται ἐκ νέου καὶ ἡ ἐπιφυλλίς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς λαμπρά...

Ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει εἰς ἀναγνώστριάν τινα νὰ συγχύσῃ μίαν ἐπιφυλλίδα μετὰ τῆς ἄλλης, ἐν μυθιστόρημα μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ν' ἀποδόσῃ εἰς ἓν πρόσωπον πράξεις καὶ συμβάντα ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς ἄλλο.

Αἱ συγχύσεις αὗται εἰσὶν εὐκολώταται, παρέχουσι δὲ ἀφορμὴν εἰς τικηνὰς καὶ συζητήσεις κωμικωτάτας ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς, ἐνθα ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιφυλλίδος γίνεται ἐκ κοινοῦ, ὡς τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον.

Ἐχω φίλον, ἄριστον καὶ εὐκρινῆ φίλον. δημοσιογράφον πνευματωδέστατον καὶ μεμορφωμένον, ὅστις ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φέρῃ καθ' ἐκάστην, εἰς τὰς κυρίας τῆς οἰκογενείας του, πέντε ἢ ἐξ ἐπι-